

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р 168/2024
28.08.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ обоје из ..., које заступа Слађана Лаловић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства, Виши суд у Новом Саду, ради накнаде штете, одлучујући о захтеву за одређивање другог стварно надлежног суда, у седници одржаној 28.08.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДРЕЂУЈЕ СЕ Виши суд у Сомбору за поступање у предмету Вишег суда у Новом Саду Гжрр 53/24.

Образложење

Врховном суду досављен је предмет Основног суда у Новом Саду П 20/24 уз допис Вишег суда у Новом Саду Гжрр 53/24 од 21.06.2024. године. У допису је наведено да постоје оправдани разлози за одређивање другог стварно надлежног другостепеног суда за поступање по жалби тужилаца изјављеној дана 18.04.2024. године против пресуде на основу признања Основног суда у Новом Саду Прр 20/24 од 03.04.2024. године, јер се тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете заснива на правоснажно утврђеној повреди права тужиоца на суђење у разумном року учињене у предмету Вишег суда у Новом Саду Гж 7476/21.

Чланом 62. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 са изменама и допунама) прописано је да надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да подноси захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежан суд ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози, а ставом 8. истог члана прописано је да захтев, односно предлог за делегацију надлежности може да се поднесе и у другостепеном поступку под условима из ства 1. овог члана.

У конкретном случају тужиоци су накнаду неимовинске штете тражили од тужене Републике Србије – Високи савет судства – Виши суд у Новом Саду, који суд је водио другостепени поступак у предмету Гж 7476/21 у коме је решењем Вишег суда у Новом Саду Р4П 286/23 од 15.11.2023. године утврђена повреда права тужиоца на суђење у разумном року.

Околност да је Виши суд у Новом Саду поднетом тужбом означен као орган тужене Републике Србије пред којим је дошло до повреде права тужилаца на суђење у разумном року код просечне особе може да изазове легитимну сумњу у непристрасност означеног суда који је као другостепени стварно надлежан да одлучи о жалби тужиоца изјављеној против пресуде на основу признања Основног суда у Новом Саду Прр 20/24 од 03.04.2024. године, чак и када је суд објективно независан и непристрасан. Таква околност представља оправдан разлог за одређивање другог стварно надлежног суда у циљу очувања права странке на независан и непристрасан суд који је неодвојиви део права на правично суђење гарантовано чланом 32. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ број 98/06) и чланом 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист Србије и Црне Горе“ – међународни уговори број 9/03, 5/05, 7/05 – исправка „Службени гласник РС“ – међународни уговори број 12/10 и 10/15).

На основу наведених разлога, применом члана 62. став 8. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић